

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسایل ایدئولوژیک

درویش وردک

۱۴ می ۲۰۱۵

مجلس پنجم (دردوستی خدا)

شیخ بزرگوار عبدالقادر قَدَسَ سِرُّهُ در شامگاه روز سه شنبه دوازدهم ماه شوال سال ۵۴۵ هجری قمری در مدرسه چنین فرمودند:

(باغلام!) کجاست بندگی خدای عزوجل؟ بحقیقت بندگی کن تادر تمام کارهایت کفایت وموفقیت رابه دست آوری. توبنده ای فراری از اربابت هستی، به سوی او برگرد ودرانجام اوامرش تواضع وفروتنی نشان بده. واز آنچه ترابازمی دارد واز ارتکابش منع می کند، بارضایت کامل فرمانش راگردن بنه. هرگاه این دستور را انجام دادی آنوقت بندگی تونسبت به آقایت ثابت می شود وبه کفایت حال می رسی. «أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ»-(آیا خدا برای بندگانش کافی نیست؟).

وقتی بندگی تو به مرحله صدق وصحت رسید به مقامی نائل خواهی شد که خدا ترا دوست بدارد ومحبت خود را در دلت تقویت کند. بدون هیچ رنجی وزحمتی به مرتبه قرب خواهی رسید و دیگر از صحبت غیر بیزار وفقط به یاد خدا در تمام احوال مشغول خواهی شد.

اگر تمام زمین با وسعت وفرخایش بر تو تنگ گردد وتام درهای امید بر روی تو بسته شود باکی نداری، وبه درگاه کسی جز خدا روی نخواهی آورد. واز خوراک غیر نخواهی خورد، جز آنچه از جانب خدای برایت مقرر گردیده است. از موسی علیه السلام پیروی کن که خداوند متعال درباره اش چنین می فرماید: «وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْأَمْرَاضَ مِنْ قَبْلُ»-(از پیش شیرشیردهندگان را براو حرام گردانیدیم. سوره قصص آیت ۱۲-).

پروردگار متعال همه چیز را شاهد وناظر است وبر هر چیزی نگهبان وحافظ. بی نیازی از او ممکن نیست. پس از شناخت، جای انکار نیست. وای بر تو! خدارا شناختی وبرمی گردی وانکار می کنی. از خدای برنگرد چون خداوند قادر است تمام درهای خیر وبرکت را بر روییت ببندد. در برابر خواست خدا صابر وشکیبا باش. آیا نمی دانی هر که صبر کرد ارجمند شد؟ به خلاف این امر، وبه ناشکیبی در برابر مقدرات، چه عقلی فتوا می دهد؟ خدای بزرگوار می فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَبِّرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَتَقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ»-(ای کسانی که ایمان آورده اید بردبار باشید وباهم شکیبائی کنید واز خدای بترسید شاید رستگار شوید. سوره آل عمران آیت ۲۰۰). در قرآن مجید آیات فراوانی وجود دارد که تماماً دلالت می کنند بر این که در صبر خیر فراوان وجود دارد، ونعمتهای بسیار بر صبر مترتب است وحسن عاقبت وپاداش نیکو در پی دارد. بر شما لازم است که صابر بوده تاشاهد خیر دنیا وآخرت باشید. بر شما زیارت اهل قبور به عنوان تنبیه ودیدار افراد صالح ونیکو کار لازم است. از مصاحبت نیکان بهره گیرید واز انجام افعال خیر کوتاهی نکنید، تا تمام

کارهایتان به ثبات برسد. از جمله کسانی نباشید که وقتی آنان را به نیکو کاری پند می دهند نمی پذیرند، و هرگاه گفتار شایسته ای می شنوند آن را در گوش نمی گیرند و بدان عمل نمی کنند. از دست رفتن دینتان به وسیله چهار عامل است: اول عمل نکردن به آنچه آموخته اید. دوم، عمل کردن بدانچه نیاموخته اید و از آن بی خبرید. سوم، آنچه را که نمی دانید درصدد فراگرفتن آن نیستید و همینطور جاهل و نادان باقی می مانید. چهارم، از یاد دادن آنچه می دانید و آموخته اید به دیگران خود داری می کنید.

(یا قوم) هرگاه در مجالس شادمانی حضور یافتید، به قصد شادمانی از یاد خدا حاضر شوید، نه به نیت معالجه اندوه های ظاهری، شما از پند پند دهندگان روی گردانید و آنان را به خطا منسوب می کنید و گفتار آنها را به شوخی و بازی تلقی می نمائید. بدانید با این کار خود را در پیشگاه خدا به خطر می اندازید. ازین شیوه ناپسند توبه کنید. خود را به دشمنان خدا مانند نکنید. آنچه از پند و موعظه می شنوید بدان عمل کرده و از آن بهره گیرید.

(یا غلام) تو خود را ملزم به رعایت عادت و شناخت سبب ظاهری کرده ای در حالی که خداوند به طلب قسمتها ملزم می دارد. نه اینکه تنها سبب را در نظر گرفته و مسبب واقعی و توکل بر او را فراموش نمایی. پس لازم است در اعمال تجدید نظر کنی و از خود اخلاص کامل نشان دهی، خداوند متعال می فرماید: «وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ» (ماجن و انس را جز برای بندگی نیافریدیم. سوره الذاریات آیت ۱۳).

شمارا بیهوده نیافریده، برای بازی و لعب خلق نکرده است، شمارا برای خوردن و نوشیدن خوابیدن و تولید مثل به وجود نیاورده است. ای غافلان از این غفلت به خود آئید. قدمی با قلب و خلوص نیت به سوی خدا بردارید، تا خداوند نیز گامهائی به سوی شما بردارد چون خداوند متعال به دیدار دوستان خود شائق تر از آنان می باشد. خدای بزرگ می فرماید:

«يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ» (به هر که بخواهد روزی حساب ناپذیر عطا می فرماید. سوره بقره آیت ۲۱۲).

هرگاه بنده ای اراده انجام کاری را نماید، خداوند وسیله اش را برای او مهیا می سازد. البته این امری است که با عالم معنوی بستگی دارد نه به ظاهر. یعنی برای حصول موفقیت نیت باطنی لازم است نه درخواست ظاهری، هرگاه برای بنده ای این امر (که ذکر کردم) به کمال رسید، زهد او در دنیا و آخرت کامل می شود، توان معنوی و قدرت باطنی بدو روی می آورند. زره اش کوهی، قطره اش دریائی، ستاره اش ماهی، ماهش خورشیدی، اندکش بسیار، نابودی اش بود، فنایش بقاء و تغییرش به ثبات تبدیل می شود. درخت معنی اش رشد می یابد به صورتی که ریشه اش در خاک و شاخ و برگش به عرش می رسد، و بر دنیا و آخرت سایه گستر می شود. و با این وجود نه دنیا می تواند او را دربند گیرد و نه آخرت مقید می گرداند. هیچ مال و خواسته ای وی را در قید خویش در نمی آورد. هیچ حجابی او را محجوب نمی می کند. کسی بر او چیره نمی شود. هیچ کدورتی او را مکدر نمی سازد. هرگاه تمام اینها به عمل آمد، بنده شایستگی مقام حق را پیدا می کند و بدست قدرت پروردگار از گرداب دریای مادیات دنیا نجات می یابد.

هرگاه خداوند بادیده عنایت بنده ای را بنگرد، خود راهنما و طبیب و مودب اومی شود و خورشید هدایت را فرا روی او قرار می دهد و با حفظ تمام عوامل معنوی آنان را برای هدایت و ارشاد به سوی مردم گسیل می دارد. آنان که دنیا را رها کرده اند و از لذایذ آن دوری جسته اند، به بهره آخرت می رسند و آنان که از دنیا و آخرت فقط لقاء الله را می طلبند به مقام قرب نایل می شوند.

شما چنان در خواب غفلتید گویا مرده اید، و بر این باورید که روز قیامت برانگیخته نمی شوید و در پیشگاه حق به منظور محاسبه اعمال حاضر نمی گردید و عبور از پل صراط را در پیش ندارید. این صفات شماسست و با این حال ادعای اسلام دارید. بدانید این قرآن و علم در صورتی که بدانها عمل نکنید، حجت و دلیلی است علیه شما. هرگاه در نزد علماء حاضر شدید و گفتار و مواعظ آنان را شنیدید، ولی بدان عمل نکردید، همان حضور شما در حکم گناه است. گناهی ب مانند این که به حضور رسول اکرم (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) مشرف شوید و گفتار او را بشنویید ولی عمل نکنید.

در اندیشه قیامت باشید. زیرا در آنروز تمام مردم را خوف جلال و عظمت پروردگار و عدل او فرا می گیرد. فرمانروائیهای دنیوی هم سپری می شود و همگان از درویش و پادشاه در پیشگاه خداوند حاضر می شوند و در آن روز قدرت اتقیاء و توانگری مؤمنان هویدا می گردد. الطاف و عنایت حق بندگان فرمانبردار و اوتاد زمین رافرامی گیرد. اوتادی که پایداری زمین به وسیله آنان است و هم آنهاست که امراء و فرمانروایان خلقتند و خلیفه معنوی و غیبی خدا. امروز از جهت معنی و فردای قیامت به صورت ظاهر.

دلیری مردان در کارزار با کفار در پایداری است. اما دلیری صالحین در مصاف و جدال بانفس و شهوات نفسانی و در احتراز از نزدیکان سوء به ثبوت می رسد و دلیری خواص به ترک دنیا و آخرت و غیر لقاء الله چیزی نطلبیدن، معلوم می گردد.

(یا غلام) بیدار شو پیش از آن که به بیداری مجبور گردی. باهل دین معاشرت و همنشینی کن که آنان شایسته معاشرت اند زیرا عاقلترین مردمان کسی است که خدای عزوجل را بندگی و فرمانبرداری کند. و نادانترین مردم کسی است که نسبت به خدا نافرمان باشد. پیغمبر عظیم الشان (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) می فرماید: «تَرَبُّثٌ يَدَاكُ» - (دستان توست که ترا به خاک ذلت می نشاند و به درویشی می کشاند). اگر توانگری می خواهی خاکسار و فروتنی کن، وقتی باهل تقوا آمیزش کردی آن وقت دستانت توانا می شوند و قلبت از نفاق و دورویی گریزان می گردد. منافق ریاکار اعمالش مورد قبول واقع نمی شود، عملی در پیشگاه حق مورد قبول واقع می شود که فقط به قصد رضای او باشد، به ظاهر اعمال توجهی نمی شود، آنچه مورد اعتنا است باطن اعمال است، هرگاه در اعمال و رفتار با هواهای نفسانی مبارزه کردی، آن عمل به مرحله قبول می رسد. اعمال رفتار را به زیور خلوص و صداقت آراسته گردان، زیرا یقیناً مورد قبول پیشگاه خداوند قرار می گیرد که از رنگ و ریا به دور و شامل رضای حق باشد، نه برای رضاء و خشنودی خلق.

شگفتا! برای خوشایند دیگران عمل می کنی و انتظار داری که مقبول درگاه حق باشد؟! این جز هوی و هوس چیزی دیگری نیست، خودخواهی و غرور را از خود دور کن، اندوه دین در دل ایجاد کن، چه تو در دار اندوه و زندان دنیا قرار داری. پیغمبر بزرگوار ما دائماً در حال تفکر بودند، اندوه درونی ایشان بیش از شادمان ظاهری بود، جز تبسم خنده ای بر لب نمی آوردند، چون قلب پاکش اندوهگین و به امر دین اشتغال داشت. اگر به خاطر رسیدگی به امور مسلمین و تبلیغ رسالت نبود، هیچ گاه از خانه بیرون نمی آمدند و با احدی همنشینی نمی کردند.

(یا غلام) هرگاه خلوت و تنهایی توبه صحت رسید فقط منظور قرب الهی بود، باطنت شیفته جلال حق و قلبت از تمام تیرگیها پاک می شود. دیده پند پذیر می یابی، و دل متفکر، و روح به قرب حق عزوجل می رسد. تفکر در امور دنیا عقوبت و پرده ای است بر روی معنویات، و تفکر در امر آخرت علم و حیات جاودانی است برای قلب، تفکر واقعی به هر بنده ای عطا شد، به احوال دنیا و آخرت آگاه خواهد گردید.

شگفتا! قلبت را در راه دنیا تباه کردی در حالی که خداوند متعال بهره ترا از دنیا مشخص و مقرر فرموده است. برای هر روزی رزقی تازه قرار داده است، خواه طلب کنی، یانه.

حرصت در جمع مال دنیا ترا نزد خدای تبارک و تعالی رسوا می کند و در نزد خلق بی قدر. حرص در طلب روزی مقسوم موجب نقصان ایمان، و قناعت به آن باعث ازدیاد ایمان می شود و اهمیت ندادن بدان و در فکر کم و بیش نبودن کمال ایمان است.

(یا غلام) بانادانان همنشینی مکن، که جهالت و نادانی آنان به تو سرایت خواهد کرد. همنشینی نادان موجب غبن و فریب خوردن است. بامؤمنین و دانشمندان که عامل به علم خویشند، همنشینی کن.

چه زیباست احوال مؤمنین در تمام اوقات، و چه نیرومندند در مبارزه بانفس و هوای دل، روی این اصل رسول گرامی (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) می فرماید: «لَا رَاحَةَ لِمُؤْمِنٍ غَيْرُ لِقَاءِ رَبِّهِ عَزَّوَجَلَّ»-(مؤمن جز به دیدار حق به هیچ چیز دیگر شاد نمی گردد).

مؤمن اندوه درونی راباشادی چهره اش می پوشاند، به ظاهر متحرک است در کسب و اعمال، و در باطن ساکن و تسلیم به حق. ظاهرش در اندیشه اهل و عیال است و باطنش پیوسته و متصل به خدای عزوجل. هیچ گاه از خود را بازن و فرزند و همسایه و هیچ کس دیگری در میان نمی گذارد. در این خصوص قول رسول اکرم(صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) را بشنو که می فرماید: «اسْتَعِينُوا عَلَىٰ أُمُورِكُمْ بِالْأَكْثَمَانِ»-(به وسیله پوشیدن به حفظ راز هایتان کمک کنید. هر گاه ناخودآگاه کلمه ای به زبان جاری کرد در تدارک آن می کوشد و آنچه که از آن آشکار شده است به صورتی می پوشاند).

(یا غلام) مرا، آئینه خود قرار بده، آئینه قلب و باطنت، آئینه اعمالت، به من نزدیک شو آنوقت در خود چیزی خواهی دید که دور از من نخواهی دید. اگر در خود نیاز به شناخت دین احساس می کنی پس لازم است که به نزد من آئی، چه من در امر دین کسی را برتر از دستورات دین نمی دانم، و با بیبایی و بیان واقعیت ترا به سوی خدا راهنمایی می کنم. چون پرورش من بدینسان است که از نفاق و ریا بیزارم و حقایق را به زبان می آورم.

دنیا دوستی را در خانه ات بگذار و به سوی من بیا، من به خانه آخرت آگاه و بینا هستم، نزد من بنشین و به سخانم گوش فرا ده، و پیش از آن که مرگ گریبانگیرت شود بدان عمل نما. پیش آمدهای زندگی در گرو خوف خدا و ترس از عقاب او می باشد. هر گاه از خدا خوف نداشته باشی در دنیا و آخرت امن و آسایش نخواهی داشت. خوف خدای تبارک و تعالی دل آگاهی کامل است. روی این اصل خدای عزوجل می فرماید: «إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ»-(فقط علمای عامل، به سبب علمی که آموخته اند و بدان عمل می کنند بحقیقت از خدا می ترسند). در قبال اعمالشان پاداشی از خلق نمی طلبند و فقط منظور و مرادشان رضای حق است و قرب او. محبت خدای را طلبند و نجات از دوری و حجاب غفلتی که موجب بُعد از او می شود. امیدوارند که باب امید قرب به حق در دنیا و آخرت بر روی آنان بسته نشود. جز لقاء الله کوچکترین رغبتی به دنیا و آخرت ندارند.

دنیا خاص گروهی است و آخرت ویژه گروهی دیگر، خدای تبارک و تعالی خاص دسته ای است که عبارتند از: مؤمنین، عارفان، دوستان، پرهیزگاران، از خدا ترسان، اندوهگنان، دل شکستگان به خاطر رضای خدا. که آنان خوف خدا را در دل دارند و از دیدگاههای ظاهری پوشیده اند، ذات خدا را همواره برابر دیدگان باطن خود دارند، چگونه از او نترسند؟ که او هر روز در انجام امری است، بدل می کند و دگرگون می سازد، یکی را عزت می دهد و دیگری را خوار می کند. یکی را می میراند و دیگری را زنده می کند. یکی را می پذیرد و یکی را رد می کند. یکی را نزدیک می گرداند و دیگری را دور.

«لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ»-(از آنچه انجام می دهد پرسیده نمی شود و بندگانند که مورد سؤال قرار می گیرند. سوره انبیاء آیت ۲۱).

بار خدایا ما را به خود نزدیک گردان و ما را از درگاه خود دور مکن.

«وَأْتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ».